

stratégiai elgondolásokat alaposabban meg szeretné ismerni, ugyanakkor a kötetben szereplő írások szerteágazó témáiból adódóan a szélesebb szakmai közönségnek is bátran ajánlható.

PRESINSZKY KÁROLY
Nyitrai Konstantin Filozófus Egyetem

Korompay Klára, Apor-kódex

Ómagyar zsoltárok

Balassi Kiadó, 2021. 216 lap

Középkori nyelvemlékeinket HORVÁTH JÁNOS (1931/2005) emelte „irodalmi műveltségünk kezdeteinek rangjára... Senki előtte nem tudta kódexeink irodalmiságát az élethez oly közel járó módon megérezni és érzékeltetni... Szerzők és másolók, barátok és apácák, meg vándordeák scriptorok kezevonása e könyv lapjain telt meg ismét élettel, s a rég elporladt „diktáló” hangját újra meghallottuk” (MEZEY 1957: 390). HORVÁTH JÁNOS nem avuló irodalomtörténete egyszerre szakembereknek és az érdeklődő nagyközönségnek, de magukhoz a szövegekhez sokáig csak a Nyelvemléktár kötetében lehetett hozzáférni – a többség számára élvezhetetlen – betűhív átiratban.

A középkori szövegek olvashatóvá tételére, népszerűsítő átiratukra elsősorban az irodalom oldaláról merült fel igény. MEZEY LÁSZLÓ 1957-ben gazdag válogatást tett közzé kódexirodalmunkból a Magvető Kiadó Magyar Könyvtár sorozatában, „ejtémódhoz alkalmazkodó” átirásban. Az ő Eötvös collegiumi középkori szemináriumaiból nőtt ki bölcsészdoktori disszertációm az Érdy-kódexről. A kiváló középkorvégi szöveg nagyon megfogott, s arra gondoltam, hogy a Karthauzi Névtelen műve milyen népszerűvé válhatna egy modern helyesírású kiadással. Néhány évvel később a Magvető Kiadó szívesen fogadta az ötletet egy válogatás erejéig. Nem voltam tisztában a munka súlyával és felelősségével, de miután elkezdtem, lépten-nyomon problémákkal szembesültem, attól kezdve, hogy milyen mélységű legyen az átirás. Ez akkoriban a nyelvészek érdeklődési körén kívül esett, az irodalmárok s a kiadók sem tekintették tudományos munkának. Én mindenesetre hamar beláttam, hogy komoly nyelvtörténeti felkészültség nélkül lehetetlen igazán jól megcsinálni. DIENES ERZSÉBETHhez fordultam segítségért, aki egész életében folyamatosan foglalkozott az Érdy-kódexszel, és akivel később nagyon meleg barátságba kerültem; ő elrémült az ötlettől, és elhárította az együttműködést. Az átirás gondja így az 1980-as években jobbra az irodalom térfelén maradt (V. KOVÁCS 1984; LÁZS 1984; MADAS 1985). A Münchener kódex kivétel volt (DÉCSY–SZABÓ T. 1985), de felhatalmazott arra, hogy a régi magyar irodalmi szöveggyűjtemény középkori kötetének szerkesztésekor már SZABÓ T. ÁDÁMhoz forduljak (MADAS szerk. – TARNAI főszerk. 1992).

Talán nem véletlen, hogy az idézett kötetek munkálataival egy időben – jóllehet azoktól függetlenül – BENKŐ LORÁND kezdeményezésére a nyelvemlékek tudományos kiadásában fordulat következett be. A Nyelvemléktár a tudományos kutatás számára is meghaladottá vált, a Codices Hungarici sorozat gyéren megjelenő kötetei után ezért indult útjára 1985-ben a Régi Magyar Kódexek sorozat (KOROMPAY 2009), melynek legutóbbi,

2014-ben megjelent 33. kötete éppen az Apor-kódex volt. Az 1981-ben megszerveződő „kutatói és pedagógiai program” felelőse KOROMPAY KLÁRA lett. A vállalkozás sikerességét nem kell bizonygatni, azóta szinte valamennyi nyelvemlékkódex elérhetővé vált új, betűhív átírásban, az eredeti íráskép fekete-fehér másolatával, alapos bevezető tanulmánnyal. A nyereség azonban még ennél is nagyobb: az átírás jórészt diákok folyamatosan ellenőrzött munkája volt, a bevezetők írásában pedig részt vettek más tudományágak képviselői is, így a kódexek körül kialakult egy közös nyelvet beszélő, a tárgyát sokoldalúan megközelítő hallgatói, kutatói kör. Ennek keretében bátran fordulhattunk KOROMPAY KLÁRAHOZ és HAADER LEÁHOZ modernizáló átírási problémáinkkal, ugyanakkor HAADER LEA jóvoltából a paleográfának is megszületett egy új, az írásképet a helyesírással együtt vizsgáló, termékeny ága (pl. HAADER 1995, 2009). A legutóbbi időben pedig, a sorozat befejezéséhez közeledve, DÖMÖTÖR ADRIENNE-nel együtt tudományos felelősséggel nyitják meg e gazdag tárházat a társszakmák és a nagyközönség előtt is (DÖMÖTÖR–HAADER 2012; DÖMÖTÖR közread 2018; KOROMPAY 2021).

Az Apor-kódex kritikai kiadásának munkálatait KOROMPAY KLÁRA vezette (HAADER–KOC SIS–KOROMPAY–SZENTGYÖRGYI 2014), a kötet az egész sorozat egyik csúcspontja. A kódexet a sepsiszentgyörgyi Székely Nemzeti Múzeum 2009-ben kölcsönadta az OSZK-ban rendezett nyelvemlék-kiállításra, ahol együtt szerepelt az ún. Huszita biblia másik két kéziratával, a Münchener és a Bécsi kódexszel (MADAS szerk. 2009: 21., 22., 23. sz.). A kölcsönzés fejében a könyvtár restauráltatta és digitalizáltatta a kódexet. Az erősen megcsontult kötet sok mindent elárult magáról a restaurálás során, a kiadás előszava ennek az eredményeit is tartalmazza, a digitalizált változat pedig az OSZK nyelvemlék-honlapján mindenki számára hozzáférhető. A nyolc szerző által jegyzett 100 oldalas bevezető tanulmányban minden szakterület kínál újdonságot. Az Apor-kódex ma az egyik legjobb feldolgozott kódex, de csonkaságánál, a szöveg koránál (15. század első fele) és műfajánál fogva az egyik legnehezebben befogadható is. Ennek, pontosabban a kódex zsol-tároskönyv részének „olvasóbarát” kiadására vállalkozott KOROMPAY KLÁRA. A külső szemlélő azt hihetné, hogy ez egy tapasztalt nyelvésznek nem esik nehezére, pedig itt a viszonylag mechanikus betűhív átírással szemben a szöveg életterét is meg kell teremteni, s abban egy működőképes szöveget létrehozni, amely érthető, élvezhető és nyelvtörténeti szempontból teljesen korrekt.

A kiadás tervével KOROMPAY KLÁRA 2016 óta foglalkozott. Már kialakult a kötet szerkezete, rendelkezett az átírás tapasztalataival, amikor egy előadásban, majd annak tanulmány változatában számot adott magáról a munkáról, de ennél sokkal általánosabban is megfogalmazta, hogy milyennek képzeli el ő egy ideális népszerű kiadást (KOROMPAY 2019). Mi magunk is pontosan olyannak, mint a most megjelent kötet. A szélesebb olvasóközönség is birtokba veheti a legkorábbi zsol-tárfordításunkat, a szakmabelieknek pedig nem lehet többé kétsége afelől, hogy az ideális „olvasóbarát” szöveg létrehozása komoly tudományos teljesítmény. A tanulmány két alapvető feltételt hangsúlyoz: az első, hogy az átíró alapos nyelvtörténeti képzettséggel rendelkezzen, a második, hogy a kódexnek legyen tudományos igényű kiadása, amely az új szöveg alapjául szolgál. Felveti az egységes szabályzat kialakításának kérdését is, de egyelőre az esetenkénti mérlegelést javasolja a közlési elvek és gyakorlat pontos megfogalmazásával (KOROMPAY 2019: 252–253). Az egységes szabályzatnak sorozat esetében van inkább értelme, viszont ez a kiadás a maga gondosan kiértékelte megoldásaival egymástól független kiadások számára is modellként szolgálhat.

Maga a kötet három részből áll: bevezetésből, a zsolttárok szövegéből és egy ómagyar szójegyzékből a szavak magyarázatával. Az „olvasóbarát” kifejezés a szerző leleménye, ezúttal nemcsak a zsolttárok ejtjéshű, modernizált helyesírású textusára, hanem az egész könyvre vonatkozik. A kiválóan felépített, sokszínű bevezető tanulmány első része a magyar nyelvű kódexirodalom kialakulásáról, az ún. Huszita biblia eredetének sokat vitatott kérdéseiről, és azokról a megközelítési módokról szól, amelyek közelebb vihetnek e kérdések megoldáshoz. Az egyetemtörténeti kutatások legújabb eredményei (HARASZTI SZABÓ 2017, 2018a) ugyancsak figyelmet kapnak e fejezetben, meggyőző érvek szólnak amellett, hogy a bibliafordítás eredeti, elveszett szövege az 1430-as években készülhetett. A második rész fejezetei a kiadással kapcsolatosak. Itt minden az ómagyar szöveg jobb megértését szolgálja. A kötet anyagának és beosztásának ismertetését „A nyelvállapot rövid jellemzése” követi sok szemléletes példával, érdekesen és közérthetően. A „Gondolatok az ómagyar szövegek megértéséről” című fejezet különösen tanulságos, talán nem is annyira az olvasók, mint a későbbi szövegkiadók számára. Itt egyszerre találjuk magunkat a középkori fordító, a könyvmásoló és a szöveg mai átírójának műhelyében, és szembesülünk azokkal a problémákkal, amelyeket félreértett latin szavak, elnézett vagy pontatlanul lejegyzett betűk, s egyáltalán, az időközben eltelt ötszáz év alatt bekövetkezett nyelvi, helyesírási változások jelentenek, s amelyeket a szöveg gondozójának lépten-nyomon meg kell oldania. Munkája annál megbízhatóbb, minél több segédeszközre támaszkodhat az adott kódexszel kapcsolatban.

„A zsolttárok” felirattal kezdődik a tartalmi rész, mely a kódex csonkasága miatt a zsolttároknak csak valamivel több mint a felét tartalmazza, valamint a zsolozsmában hozzájuk kapcsolódó bibliai kantikumokat és himnuszokat. Az Apoc-kódex a bibliafordítás és a liturgikus pszalterium jegyeit egyaránt hordozza, jóllehet nyelvénél fogva csak a liturgián kívül használhatták. A kor Bibliája a latin Vulgata, melyben a Zsolttárok könyve Szent Jeromosnak a görög nyelvű Septuagintán és a korábbi latin fordításokon alapuló zsolttárfordítása (Psalterium Gallicanum) volt. A Vulgata a Katolikus Egyházban egészen a II. Vatikáni zsinatig meghatározó maradt. A protestáns bibliafordítások a héber (maszorétikus) szövegekre támaszkodnak. A mai bibliafordítások már nem mutatják ezt a kettősséget, a katolikus Bibliák is a héber zsolttárszámozást követik és szövegükben is nagyrészt ahhoz igazodnak. KOROMPAY KLÁRA olyan érdeklődő olvasóknak szánta a kiadását, akik segítségként zűziesen összevetik majd a középkori szöveget egy mai Biblia zsolttárszövegével, mivel a modern fordítások nem szó szerintiek, hanem inkább értelmezőek.

A szövegrendezés megkönnyíti a visszakeresést: minden zsolttár új oldalon kezdődik, lábjegyzetek kísérik, és számozásuk a mai Biblia-kiadásokéval egyezik meg. Az Apoc-kódex maga a Vulgata számozását követi, a kiadásban a kódexből származó zsolttárfeliratok tartalmazzák ezt a számot is, így a tájékozódás minden irányban biztosítva van. A zsolttárversek megszámozása ugyancsak nélkülözhetetlen a kiadásokkal való összevetéshez. Itt azonban az a probléma, hogy az Apoc-kódex versbeosztása (valamennyi zsolttáros kódexünkéhez és a máig élő liturgikus gyakorlathoz hasonlóan) eltér a mai Biblia-kiadásokétól. KOROMPAY KLÁRA a kiadások versbeosztását követi, de meg lehetett volna tartani az eredeti, vörössel kiemelt majuszkulákkal jelzett vershatárokat is, ha a zsolttárversek számát a szövegbe illeszti. (Így esetleg a félversek jelölésére használt – nem tapadó – kettőspontok is megmaradhattak volna, ami a zsolttározás gyakorlatából jól ismert.) A legfonto-

sabb szempont ezúttal is az egyszerűség és áttekinthetőség volt, mely hibátlan következetességgel párosulva jellemzi az egész kötetet.

A zsolttárok ótestamentumi imádságok szabad versben, értelmezésüket könyvtárnyi kommentárirodalom segítette a középkorban és segíti ma is. A legelső szint az „ad litteram”, „betű szerinti” vagy inkább szó szerinti megértés. Ezt szolgálta a magyar fordítás a maga korában, majd annak az Apor-kódexben fennmaradt másolata, végül a jelen kiadás is. KOROMPAY KLÁRA egy könnyen olvasható, letisztult, szép szöveget ad, melyhez a nyelvtörténeti bevezetést az olvasó már megkapta, a szokatlan szavak jelentését pedig a 700 címszót tartalmazó függelékben megtalálja. Minden egyéb kérdésben a lapalji jegyzetek igazítanak el. A 325 jegyzetnek majdnem a fele filológiai jellegű, 80 a fordító, 100 a másoló(k) tévedéseivel/tévesztéseivel kapcsolatos. Mind a zsolttárok átírásánál, mind a jegyzetek és az ómagyar szómagyarázatok készítése során biztos alapot jelentett KOROMPAY KLÁRA számára a kódex teljes körű feldolgozottsága. Az Apor-kódexnek van kritikai kiadása, s a betűhív átírásban ő maga is részt vett, tehát közelről ismeri a scriptort; bibliai könyvről lévén szó, a latin forrás ugyancsak ismert, ez maga a Vulgata; a szöveget a Vulgatóval és annak cseh és német fordításaival HADROVICS LÁSZLÓ már alapvetően összevetette (HADROVICS 1994); vannak párhuzamos, összehasonlítható szövegek, középkori (Döbrentei-, Keszthelyi kódex) és mai zsolttárfordítások; a kódex szótárszerűen is fel van dolgozva, tehát minden előfordulásnak utána lehet nézni (JAKAB–KISS 1997). A segédeszközök ilyen összetett kínálata egyúttal meg is sokszorozta a munkát. Nem ritka, hogy egy-egy jegyzetben 5–7 hivatkozás is van. Ez a kiadás valódi szintézis. A betűhív átírás maga nem törekszik a szöveg megértésére és megértetésére, az íráshibákat számon tartja, de a tartalmi, fordítási hibákat nem jelzi, nem is feladata. (Az Apor-kódex kritikai kiadásában SZENTGYÖRGYI RUDOLF kimerítően foglalkozik a fordítás kérdéseivel is: SZENTGYÖRGYI 2014.) Ezúttal viszont mind a kiejtés, mind a szavak jelentése szempontjából tudományosan értelmezett szöveget olvashatunk. Ez az a feldolgozási forma, mely a laikus olvasó és a szakember érdeklődésére egyaránt számot tart. Azt is egyértelművé teszi, hogy a latin forrásszöveg ismerete nélkülözhetetlen a helyes értelmezéshez.

A gazdag jegyzetanyag egyfelől megbízható, fegyelmezett tudományos apparátus, másfelől figyelmes olvasói kalauz, kedvcsináló a további tájékozódáshoz. Élmény volt végigolvasni. Egyetlen tévedést említhetek csupán (122. j.). A 94. (itt 95.) zsolttár 4. versében HADROVICS LÁSZLÓ (1994: 77 [21]) másolói hibát feltételez, szerinte a „hegyeknek magasságát ő nézi” helyett „övéi”-nek kellene állnia, amint az a Vulgatóban olvasható (ipsius sunt). Ezzel szemben ez egy élő variáns, a zsolttár naponta énekelt liturgikus változatának (ipse conspicit) hatása érhető itt tetten, amint arra SZENTGYÖRGYI RUDOLF is rámutatott (2014: 38). Még egy apró megjegyzést tennék a jobb megértés érdekében idézett mai fordításokkal kapcsolatban. Amikor a „mai bibliafordítás” eltér a Vulgató, illetve az Apor-kódex szövegétől, és már KÁROLI fordítása is eltért, a héber hagyományról van szó. Ilyenkor először a héberre hivatkoznék, s csak ezután a mai fordításokra (pl. 42. j., 108. j., 114. j., 208. j.). Nem biztos ugyanis, hogy az olvasó tudja, miért van olykor éppen az ellenkezője annak az új fordításban, mint amit az Apor-kódexben lát (42. j. megháborít – lecsillapít). Amikor a két hagyomány összeér, egyértelmű a helyzet (pl. 46. j., 144. j., 220. j., 224. j.). A jegyzetanyag egyetlen bizonytalan helyet sem hagy magyarázat nélkül. Az egyik legérdekesebb „megfejtést” a 147. jegyzet kínálja, melyre a Bevezetés (30) is hivatkozik: a 104. zsolttár 18. versében a ’szőlő’ nyelvtörténetileg igazoltan ’sün’.

„Psalterium meum gaudium meum” – írja Szent Ágoston a 137/138. zsolttárhoz írt magyarázatában, amit elmondhatunk mi magunk is az Apor-kódex zsolttárait olvasva. (Most érzékeljük igazán, hogy milyen veszteséget jelent a kódex csonkasága.) Reméljük, Korompay Klárának lesz kedve más kódexek szövegeit is munkába venni, tanítványainak pedig a példáját követni.

Hivatkozott irodalom

- DÉCSY GYULA – SZABÓ T. ÁDÁM 1985. *Münchener Kódex [1466]. A négy evangélium szövege és szótára*. DÉCSY GYULA olvasata alapján a szöveget sajtó alá rendezte és a szótári részt készítette SZABÓ T. ÁDÁM. Európa Könyvkiadó, Budapest.
- DÖMÖTÖR ADRIENNE közread. 2018. *Három köröstyén leány. Az első magyar nyelvű dráma*. Balassi Kiadó 2018.
- DÖMÖTÖR ADRIENNE – HAADER LEA vál. és a szöveget gond. 2012. „*Halandó ezeket mondjad!*”. *Magyar nyelvű imádságok a XVI–XVII. századból*. Tinta Könyvkiadó, Budapest.
- HAADER LEA 1995. *Elena priorissza levele*. *Magyar Nyelv* 91: 420–431.
- HAADER LEA 2009. Arcképtörédek magyar scriptorokról. In: MADAS szerk. 2009: 53–78.
- HAADER LEA – KOCSIS RÉKA – KOROMPAY KLÁRA – SZENTGYÖRGYI RUDOLF 2014. *Apor-kódex. 15. század első fele/15. század vége és 1520 előtt*. A nyelvemlék hasonmása és betűhű átírata bevezetéssel és jegyzetekkel. Régi Magyar Kódexek 33. Székely Nemzeti Múzeum – Országos Széchényi Könyvtár – ELTE Magyar Nyelvtudományi és Finnugor Intézet, Budapest.
- HADROVICS LÁSZLÓ 1994. *A magyar Huszita Biblia német és cseh rokonsága*. Nyelvtudományi Értekezések 138. Akadémiai Kiadó, Budapest.
- HARASZTI SZABÓ PÉTER 2017. A prágai egyetem és a magyarországi huszitizmus. In: KOVÁCS ESZTER – MÉSZÁROS ANDOR szerk., *Husz János és a huszitizmus hatása a magyarországi művelődésben*. Szent Adalbert Közép- és Kelet-Európa Alapítvány – ELTE BTK Művelődéstörténeti Tanszék – Vallástudományi Központ – Országos Széchényi Könyvtár, Esztergom – Budapest. 31–45.
- HARASZTI SZABÓ PÉTER 2018a. Az egyetemek szerepe a huszita propagandában. A huszitizmusra reflektáló írások a 14–15. századi Magyarországon. In: FÁBIÁN LAURA – LOVAS BORBÁLA – HARASZTI SZABÓ PÉTER – UHRIN DOROTTYA szerk., *A könyv és olvasója. A 14–16. századi könyvkultúra interdiszciplináris megvilágításban*. MTA–ELTE HECE, Budapest. 115–134.
- HORVÁTH JÁNOS 1931/2005. A magyar irodalmi műveltség kezdetei. In: KOROMPAY H. JÁNOS és KOROMPAY KLÁRA szerk., *Horváth János irodalomtörténeti munkái 1*. Osiris Kiadó, Budapest. 477–705.
- JAKAB LÁSZLÓ – KISS ANTAL 1997. *Az Apor-kódex ábécérendes adattára*. KLTE Magyar Nyelvtudományi Tanszéke, Debrecen.
- KOROMPAY KLÁRA 2009. Egy kutatási és pedagógiai program története: Régi Magyar Kódexek. In: KOROMPAY KLÁRA – TERBE ERIKA – C. VLADÁR ZSUZSA – ZSILINSZKY ÉVA szerk., *Forrás-kutatás, forráskiadás, tudománytörténet*. Budapest, 2008. április 17–18. A Magyar Nyelvtudományi Társaság Kiadványai 229. Budapest. 11–18.
- KOROMPAY KLÁRA 2019. Ómagyar szövegek, mai olvasók: az ún. népszerű kiadás kérdései az Apor-kódex zsolttároskönyve kapcsán. In: HAADER LEA – JUHÁSZ DEZSŐ – KOROMPAY KLÁRA – SZENTGYÖRGYI RUDOLF – TERBE ERIKA – VLADÁR ZSUZSA szerk., *Forráskutatás, forráskiadás, tudománytörténet III*. Magyar Nyelvtudományi Társaság, ELTE Magyar Nyelvtudományi és Finnugor Intézet, Budapest. 251–261.
- KOROMPAY KLÁRA 2021. *Apor-kódex. Ómagyar zsolttárok*. Balassi Kiadó, Budapest.
- MADAS EDIT szerk. 2009. „*Látjátok feleim...*”. *Magyar nyelvemlékek a kezdetektől a 16. század elejéig*. Országos Széchényi Könyvtár, Budapest.

MADAS EDIT szerk. – TARNAI ANDOR főszerk. 1991. *Szöveggyűjtemény a régi magyar irodalom történetéhez. Középkor (1000–1530)*. (A régi magyar szövegek átírásában közreműködött SZABÓ T. ÁDÁM.) Tankönyvkiadó, Budapest.

MEZEY LÁSZLÓ szerk. 1957. *Középkori magyar írások*. Magyar Könyvtár. Magvető, Budapest.

SZENTGYÖRGYI RUDOLF 2014. Az Apor-kódex zoltároskönyve és liturgikus szövegei. In: HAADER–KOC SIS–KOROMPAY–SZENTGYÖRGYI 2014. 31–57.

MADAS EDIT

ELKH–OSZK Fragmenta et Codices Kutatócsoport

KÜLÖNFÉLÉK

Az én Petőfim

Az Anyanyelvápolók Szövetségének pályázata

Az Anyanyelvápolók Szövetsége Petőfi Sándor születésének 200. évfordulója alkalmából pályázatot hirdet a költő tiszteletére. A pályázat célja: Petőfi műveinek, pályájának, közéleti tevékenységének megítélése a jelenkor befogadónak szemszögéből, a Petőfi-kultusz személyes megközelítése. Pályázni esszével lehet, amelyben a szerző saját Petőfi-élményéről vall irodalmi, nyelvi, hely- vagy kultúrtörténeti szemléletű elemzésében. A pályamunkák ideális terjedelme 15–20 ezer leütés, a felső határ 40 ezer leütés. A pályázat kiírói kérik, hogy a szövegekben ne használjanak különleges tördelési formákat.

A pályázatokat szakértő zsűri bírálja el. A tartalmi és nyelvi szempontból legjobbnak minősített pályázatok díjazásban részesülnek. A díjak egyaránt lehetnek pénzdíjak és tárgyjutalmak. A szövetség a legjobb pályázatok anyagából válogatáskötetet jelentet meg. A pályázat benyújtásával a pályázó hozzájárul dolgozata közléséhez. Közlés előtt a szerkesztők egyeztetnek a kiválasztott szövegek szerzőivel.

A pályázatok beérkezési határideje: 2023. február 15. A pályázati anyagot kizárólag elektronikus formában – ímélben, csatolt fájlban – lehet küldeni (illusztrációt csatolt fényképen érdemes mellékelni). A beérkezett pályázatot ímélben visszaigazoljuk. Ímélcím: kovacs.zsuzsanna@anyanyelvpolo.hu.

A pályázat kötelező tartozéka egy adatlap a következő nyilatkozattal és adatokkal. Nyilatkozat: Alulírott nyilatkozom, hogy Az én Petőfim pályázatra beküldött pályamunkám teljes egészében saját, eredeti, másutt nem közölt alkotás, amelyet az Anyanyelvápolók Szövetsége egészében vagy részleteiben megjelentethet. (A nyilatkozatot külön alá kell írni.) A megadandó adatok: a pályamunka címe, a szerző neve, címe, telefonszáma, ímélcíme, aláírása. A Nyilatkozatot postán kell beküldeni a következő címre: Anyanyelvápolók Szövetsége, Az én Petőfim pályázat, 1368 Budapest, Pf. 250.

Az eredményhirdetésről és a pályázati anyagból szerkesztett kötet bemutatásáról később adunk tájékoztatást.

JUHÁSZ JUDIT

az Anyanyelvápolók Szövetségének elnöke